

GEORGE COŞBUC

NUNTA ZAMFIREI

Editura ASTRO

BALADE ȘI IDILE (1893)

Noapte de vară	3
Mâniaosă	5
Nu te-ai priceput	7
Fatma	8
Nunta Zamfirei	10
Cântecul fusului	17
Rea de plată	20
Fata morarului	21
Crăiasa zânelor	22
Rugămintea din urmă	28
Poet și critic	32
Vântul	34
Vestitorii primăverii	37
Pe lângă boi	38
Rada	39
Trei, doamne, și toți trei!	45
La oglindă	48
Calul dracului	52
De pe deal	53
El-Zorab	55
Suptirica din vecini	61
Numai una!	62
Regina ostrogăților	64
Brâul Cosânzenii	67
Dușmancele	71
Costea	75
Somnul codrilor	79
Recrutul	81

Lordul John	85
Moartea lui Fulger!	86
Un cântec barbar	96
Păstorita	99
Prahova	100
La părău	106
Vara	109
Un basm	111
Spinul	112
Toamna	114

FIRE DE TORT (1896)

Din viață

Mama	117
Lupta vieții	119
Ştefăniță-Vodă	121
Sub patrafir	124
Scara	127
Noi vrem pământ!	129
Voichița lui Ștefan	132
Doina	135
La Paști	139
Seara	141
În miezul verii	144
Iarna pe uliță	147
Cântec	152
Ispita	153
Fata mamii	156
Decebal cătră popor	158
Roata morii	160

Din poveste

O noapte pe Caraiman	163
Concertul primăverii	165
Cetatea Neamțului	167
Colindătorii	175
Legenda rândunelei	176
Ideal	180
Ştrengarul văilor	188
Floarea-soarelui și macul	190
Bordei sărac	194
Umbră	197
Prin Mehadia	198
Dintr-o poveste	200
Pomul Crăciunului	200
Drumul iubirii	202
Tricolorul	204
Psalm	205
Voci din public	206

CÂNTECE DE VITEJIE

Cântec	208
Dorobanțul	208
Dunărea și Oltul	210
Pentru libertate	212
Scut și armă	215
Oltenii lui Tudor	216
Sărindar	218
Zece mai	220
Mortul de la Putna	223

Stema țării	225
Pe dealul Plevnei	227
Graiul neamului	228
De profundis	229
Cântecul redutei	231
Povestea căprarului	233
Coloana de atac	236
O scrisoare de la Muselim-Selo	241
Raport	245
Podul lui Traian	246
Paşa Hassan	248

BALADE ȘI IDILE (1893)

NOAPTE DE VARĂ

Zăriile, de farmec pline,
Strălucesc în luminiș;
Zboară mierlele-n tufiș
Și din codri noaptea vine
Pe furiș.

Care cu poveri de muncă
Vin încet și scărțuiind;
Turmele s-aud mugind,
Și flăcăii vin pe luncă
Hăulind.

Cu cofița, pe-ndelete,
Vin nevestele la râu;
Și cu poala prinsă-n brâu,
Vin cântând în stoluri fete
De la grâu.

De la gârlă-n pâlcuri dese
Zgomotoși copiii vin;
Satul e de vuiet plin;
Fumul alb alene ieșe
Din cămin.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COŞBUC, GEORGE

Nunta Zamfirei / George Coșbuc - București: Astro, 2010
ISBN 978-606-92310-1-2

821.135.1-1

Editura ASTRO

Str. Iacob Negrucci, nr. 37A,
Sector 1, București
Tel./Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:

www.carteamea.ro
www.cartescolara.ro
www.depozit-de-carti.ro

Nota editorului: Au fost operate modificări privind normele ortografice aprobate de Academia Română, exceptând: nici o, nici un, vre o, vre un, vre una, vre unul.

Dar din ce în ce s-alină
 Toate zgomotele-n sat,
 Muncitorii s-au culcat.
 Liniștea-i acum deplină
 Și-a-nnoptat.

Focul e-nvelit pe vatră,
 Iar opaițele-au murit,
 Și prin satul adormit
 Doar vrun câne-n somn mai latră
 Răgușit.

Iat-o! Plină, despre munte,
 Iese luna din brădet
 Și se-nalță, -ncet-încet,
 Gânditoare ca o frunte
 De poet.

Ca un glas domol de clopot
 Sună codrii mari de brad;
 Ritmic valurile cad,
 Cum se zbate-n dulce ropot
 Apa-n vad.

Dintr-un timp și vântul tace;
 Satul doarme ca-n mormânt-
 Totu-i plin de Duhul Sfânt:
 Liniște-n văzduh și pace
 Pe pământ.

Numai dorul mai colindă,
 Dorul Tânăr și pripeag,
 Tainic se-ntâlneste-n prag,
 Dor cu dor să se cuprindă,
 Drag cu drag.

MÂNIOASĂ

Am să merg mai înspre seară
 Prin dumbrăvi, ca mai demult,
 În privighetori să-mi pară
 Glasul Linei că-l ascult.
 Mai știu eu, ce-aș vrea să ascult!
 Că-n zori Lina sta-n portiță,
 Săltă-n vânt a ei altiță,
 Vântul îi săltă-n cosiță
 Și-i făcea floare-n obraz:
 Eu mergem la plug în iaz
 Și, când trec, Lina s-ascunde,
 Parcă nici nu m-a văzut.
 Îi vorbesc, și nu-mi răspunde,
 Nu-mi răspunde!
 Și-o întreb, și nu-mi răspunde!
 Și mă mir – ce i-am făcut!

Vreau de-aici să rump o floare!
 Ochii unui înger scump
 Au albastrul de cicoare,

Că-n amiazi venind pe vale,
Întâlnii pe Lina-n cale:
Fragi i-am dat, ea mi-a zis: – „Na-le!
Ti-am cerut eu ţie fragi?“
Ochii ei frumoşi şi dragi
Priveau tot spre poala rochii,
S-a pus Lina pe tăcut,
Şi vedeam că-i umblă ochii,
Umblă ochii
Ca la şerpi, îi umblă ochii,
Şi mă mir ce i-am făcut!

Să-mi pun capul pentr-o Lină,
Să mă fac un om pribag!
Ieşti din neguri, lună plină,
Să mă vezi la Lina-n prag –
Mai ştiu eu ce-aştept în prag!
Alte dăti suna zăvorul;
Lina pe furiş, ca dorul,
Păşea-n degete pridvorul
Şi la mine-n prag venea,
Mamă-sa cât ce-adormea.
Azi ard hainele pe mine,
Mi-e greu capul ca de lut,
Stau în prag – şi ea nu vine,
Nu mai vine!
E târziu şi nu mai vine...
Şi mă mir ce i-am făcut!?

NU TE-AI PRICEPUT

Nu te-ai priceput!
Singur tu nu mi-ai plăcut,
Că eu tot fugeam de tine?
O, nu-i drept, nu-i drept, Sorine!
Ti-am fost dragă, ştiu eu bine,
Dar, să-mi spui, tu te-ai temut.
Şi eu toate le-am făcut,
Ca să-mi poţi să-mi spui odată,
Să mă-ntrebi: – „Mă vrei tu, fată?“
Şi plângem de supărată,
Că tu nu te-ai priceput.

Nu te-ai priceput!
Zici că-s mândră şi n-am vrut
Ca s-ascult vorbele tale?
Dar de unde ştii? În cale
Ti-am umblat şi-n deal şi-n vale,
Şi-orişiunde te-am ştiut.
Zile lungi mi le-am pierdut,
Să mă-mprietenesc cu tine:
Tu-mi umblai sfios, Sorine,
Şi plângea durerea-n mine,
Că tu nu te-ai priceput.

Nu te-ai priceput!
Am fost rea şi n-aş fi vrut
Să te las, ca altă fată,

Să mă strângi tu sărutată?
 Dar m-ai întrebat vreodată?
 Mă-nvingea să te sărut
 Eu pe tine! Pe-ntrecut
 Chip cătam cu viclenie
 Să te fac să-ntrebi, și mie
 Mi-a fost luni întregi mânie
 Că tu nu te-ai priceput.

Nu te-ai priceput!
 Zici că de m-ai fi cerut
 Mamei tale noră-n casă,
 N-aș fi vrut să merg? E, lasă!
 Că de-σ fată cui-i pasă,
 Nu se ia după părut!
 De-ntrebai, ai fi văzut!
 Tu să fi-nceput iubitul,
 Că-i făceam eu ispravitul –
 Tu cu pâinea și cuțitul
 Mori flămând, nepriceput!

FATMA

În faptul dimineții, prin parc, îngândurată,
 Se plimbă visătoare Fatma, frumoasa fată
 A marelui Ben-Omar, califul din Bagdad –
 Iar tinerele-i plete de peste umeri cad

Pe piept, și ea le prinde mănumchi în alba-i mâna.
 Zâmbind s-așeză fata aproape de fântână
 Pe-o lespede de marmor, privind cu gândul dus
 La gura de balaur ce-azvârle apa-n sus.

Tiptil atunci, din umbra tufişului răsare
 Nin-Musa, rob din Yemen. El ieșe din cărare,
 S-apropie de fată, o prinde pe furiș,
 S-aplecă, o sărută și pieră prin tufiș.
 Fatma răsare-n țipet, de spaimă-ngălbenită.
 – „El are fes ca-n Yemen și haina zdranțuită!”
 și grabnic eunucii se-nșiră, urmăring
 Ca serpii prin tufișuri pe Musa-Nin, și-l prind.

Fatma plângând se duce la tată-său și-i spune
 – „Voi pune servitorii să-l bată! și voi pune
 Să-l târâie de-a lungul Bagdadului, legat
 De-a calului meu coadă, de-a celui mai turbat!
 Mișelul!“ și Ben-Omar izbește cu piciorul
 și dă un semn. În lanțuri legat, cutezătorul
 Nin-Musa intră palid, cu ochii la pământ –
 El are fes ca-n Yemen și-o zdranță de vesmânt.

Fatma stă răzimată de-al tronului pilastru,
 și sclavul stă nainte-i. El are fes albastru,
 și-albaștri are ochii, d-un farmec dureros;
 E Tânăr și e palid, și-așa e de frumos!
 S-aruncă furtunatic spre rob atunci sultanul

Și-i fulgeră-n cap ochii și-n mâna iataganul:
– „Acesta e?“ – Și fata se-ndoiae puțintel:
– „N-a fost acesta, tată! – Să nu lovești în el!“

NUNTA ZAMFIREI

E lung pământul, ba e lat,
Dar ca Săgeată de bogat
Nici astăzi domn pe lume nu-i,
Și-avea o fată, – fata lui –
Icoană-ntr-un altar s-o pui
La încinat.

Și dac-a fost peștiș des,
E lucru tare cu-nțeles,
Dar dintr-al prinților șirag,
Căți au trecut al casei prag,
De bună seamă cel mai drag
A fost ales.

El, cel mai drag! El a venit
Din-tr-un afund de Răsărit,
Un prinț frumos și tinerel,
Și fata s-a-ndrăgit de el.
Că doară tocmai Viorel
I-a fost menit.

Și s-a pornit apoi cuvânt!
Și patru margini de pământ
Ce strimte-au fost în largul lor,
Când a pornit s-alergă-n zbor
Acet cuvânt mai călător

Decât un vânt!

Ca ieri cuvântul din vecini
S-a dus ca astăzi prin străini,
Lăsând pe toți, din cât afund
O mie de crăimi ascund
Toți craii multului rotund

De veste plini.

Și-atunci din tron s-a ridicat
Un împărat după-mpărat
Și regii-n purpur s-au încins,
Și doamnele grăbit au prins
Să se gătească dinadins,
Ca niciodat'.

Iar când a fost de s-a-mplinit
Ajunul zilei de nuntă,
Din munți și văi, de peste mări,
Din larg cuprins de multe zări,
Nuntași din nouăzeci de țări
S-au răscolit.